

מצוותיה של חוריה

א.

חשבתי יום אחד על הנסיעה או נחה חוחית על ידה
 ותישן. ודי היה בכך שאשחק בענף של גפן ב
 חפזה... כדי שתקלט כי גביע ייני נתמלא. ודי כי
 ארדם מקדם כדי שתראה את שנת חלומי
 בבהירות, תאריך את לילה לשמרה.
 די כי תבוא אגרת ממני, כדי שתדע כי
 כתבתי נשתנתה, מעל לגדרות בתי הכלא, וימי
 מרחפים סביבה ומולה.

ב.

אמי סופרת את עשרים אצבעותי מרחוק. מסרקת אותי בקוצת
 שפעה הזהב.
 מחפשת בבגדי התחתונים נשים זרות, מטליאה את
 גרבי הקרוע. לא
 על ידיה גדלתי, כמו שרצינו: אני והיא נפרדנו אצל מדרון השיש... ואותו
 עננים לנו ולתיש שירש את המקום. והגלות יצרה לנו שתי שפות: מדברת... למען יבינה
 היונים וינצרו הזכרון, וספרותית... למען אפרש לצללים את צלליהם.

ג.

עודני חי בחיק ימה. לא אמרת מה שאמרת האם לילד החולה. חליתי מסהר
 הנחשת על אהלי הבדואים. התזכרי את דרך הגירתנו ללבנון, מקום ש
 שכחת אותי ושכחת את שק הלחם (שחום היה הלחם) ולא צרחתי שלא אעיר
 את השומרים. הניח אותי על כתפיה ריח הטל. הו צביה שאבדה שם את מרבצה ועפרה...

ד.

אין סביבה זמן לדבור רגשני. לשת בריחן את שעת הצהרים כלה ואפית
 לאוג את פרבלת התרנגול. יודע אני מה הורס את לבה המנקב בנוצות הטוס
 מאז גרשת
 שנית מגן העדן. השתנה עולמנו כליל, על כן השתנו קולותינו. אף הברכה שבינינו
 נפלה ככפתור הבגד על החול, לא השמיעה הד. אמרי: בקר טוב! אמרי מה
 שהוא לי שיעניקו לי החיים את פנוקם.

ה.

היא אֲחוֹת לְהַגֵּר. אֲחוֹתָהּ מֵאִמָּה. מִבְּכָה עִם
הַחֲלִילִים מֵתִים שֶׁלֹּא מָתוּ. אֵינְ שׁוֹם קְבָרִים
סָבִיב אֶהְלֶה, שְׁתַּדַּע אִיךָ נִפְתָּחִים הַשָּׁמַיִם, וְאֵינְ
היא רוֹאֶה אֶת הַמִּדְבָּר מֵאַחֲרֵי אֶצְבְּעוֹתַי
לְמַעַן תִּרְאֶה אֶת גְּנֶה עַל מִרְקַע הַתַּעֲתוּעַ; מִרִּינְ
אוֹתָהּ הַזְמַן הַקָּדוּם אֶל שׁוֹא
הַכְּרָחִי: אֲבִיָּה טָס כְּצִ'רְקָסִי עַל סוּס חֲתָנָה וְאִמָּה
הֲלֹא
הַכִּינָה, בְּלֹא שְׁתַּבְּכָה. לְאִשֶּׁת אִישָׁה אֶת חִינְתָּה,
בְּחֲנָה עֶכְסִיָּה...

ו.

אֵינְנוּ נִפְגָּשִׁים אֶלֶּא לְפָרִידָה בְּצִמְתַּת הַשִּׁיחָה.
היא אוֹמֶרֶת לִי לְמִשָּׁל: שֶׁא אִשָּׁה כְּלִשְׁהִי מִן
הַזָּרִים, נֶאֱחָ יוֹתֵר מִבְּנוֹת הַשֶּׁבֶט, אֶךְ אֶל תֵּאֱמִין
לְשׁוֹם אִשָּׁה זוֹלָתִי, וְאֶל תֵּאֱמִין
לְזִכְרוֹנוֹתֶיהָ תְּמִיד. אֶל תַּעֲלֶה בְּאֵשׁ כְּדֵי לְהֵאִיר
אֶת אִמָּה. זוֹהִי מְלֹאכְתָּה הַיְּפֵה. אֶל תַּעֲרַג אֶל
תַּפְּנוּקֵי סְבָתָה הַרְבִּים. רוּיַן כְּסִיחַ בְּעוֹלָם וְהָיָה מִי
שֶׁהֵנָּה בְּאֶשֶׁר תִּהְיֶה.
שֶׁא אֶת נֶטְל לְבָהּ לְבִדּוֹ... וְחֹזֵר לְכִשְׁתַּרְחֵב אֶרְצָהּ
מֵלֹא הָאָרֶץ וְיִשְׁתַּנּוּ
תִּנְאִיָּה...

ז.

אִמִּי מְאִירָה אֶת כּוֹכְבֵי כְּנַעַן הָאֲחֵרוֹנִים
סָבִיב מֵרֵאֲתִי
וּמִשְׁלִיכָה בְּשִׁירֵי הָאֲחֵרוֹן אֶת צַעֲפֵה.

גליון 191, דצמבר 1995

מערבית: לאה גלזמן